

Cpt Νίκος Σωτηρόπουλος

Ναυτικός δεν γίνεσαι με στολή και computer

Έχοντας μια θητεία σαράντα χρόνων στη θάλασσα και γύρω στα τριάντα στην Αδριατική, τα λόγια του Cpt Νίκου Σωτηρόπουλου έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα. Θυμάται τις καταστάσεις που δεν υπάρχουν πια, σχολιάζει το παρόν της ναυτιλίας, αλλά και προβλέπει το μέλλον, σε μια κουβέντα με τον Φώτη Μαρτίνο

«**Ν**α με λες Νίκο. Στον ενικό. Εγώ δεν νομίζω ότι οι πληθυντικοί κι οι τίτλοι και τα τσιτάτα έχουν καμιά σημασία. Ο σεβασμός δεν φαίνεται με το να σηκώνεται ο καμαρότος όταν περνάω ούτε με τους πληθυντικούς. Ο σεβασμός φαίνεται με τη δουλειά. Αυτή είναι η άποψή μου. Γι' αυτό και δεν είπα ποτέ σε άνθρωπο "γιατί δεν σηκώθηκες όταν πέρασε ο καπετάνιος". Εμένα δεν με νοιάζει να σηκωθεί όταν περάσω κι από πίσω να λέει, ξέρω 'γω, "τον ...", καταλαβαίνεις. Εμένα με ενδιαφέρει όταν έχουμε να κάνουμε δουλειά, να κάνουμε δουλειά. Αυτό θεωρώ ότι είναι σεβασμός».

Μιλάει αργά, συρτά, χωρίς να βιάζεται. Ανάβει ένα ακόμη τσιγάρο light και χαμογελάει σχεδόν απολογητικά. Φαίνεται πως τον κοιτάξα πολύ αυστηρά...

«Εμείς, που λες, τόσα χρόνια στη

θάλασσα, δεν μπλέξαμε με μεγάλα πάθη, όπως άλλοι. Ούτε καζίνο ούτε άλλες ιστορίες ούτε τίποτα. Λίγο καλό φαγητό παραπάνω κι αυτό εδώ το τσιγαράκι».

Μάλλον με παρεξήγησε. Εκείνο που με πείραξε δεν είναι που καπνίζει, παρά τα νέα μέτρα, αλλά ότι δεν μου πρόσφερε ένα, επειδή με το καφεδάκι και την κουβέντα τραβιέται. Βγαίνει για λίγο στη βαρδιόλα για να τηλεφωνήσει. Έχουμε φύγει πριν από καμιά ώρα, στις εφτά τοπική, από το Μπρίντιζι μαζί με το ΕΛΜΗ Τ., απόγευμα Σαββάτου. Έξω αρχίζει και σουρουπώνει και η γέφυρα του IONIAN QUEEN βουλιάζει κι αυτή σιγά σιγά στο σκοτάδι. Γυρίζω βιαστικά στον υποπλοίαρχο της βάρδιας.

Να σου πάρω ένα τσιγάρο;

«Όσα θέλεις, αλλά καπνίζω στριφτά και θα ταλαιπωρηθείς. Πάρε από του καπτα Νίκου».

Από του καπετάνιου το πακέτο;

«Πάρε χριστιανέ μου. Δεν τον ξέρεις καλά μου φαίνεται»...

Μας προλαβαίνει ο καπετάνιος. «Τι λέγαμε; Α, ναι! Δεν σου λέω να πάρεις, επειδή εσύ δεν θα καπνίζεις μάλλον».

Πόσο αυστηρά τον κοίταξα άραγε;

Δεν καπνίζω, αλλά ένα τώρα θα το πάρω.

«Α, μπράβο. Πιες και τον καφέ σου με την ησυχία σου κι ύστερα τα λέμε»

Η αλήθεια είναι πως οι ναυτικοί του Ιονίου και της Αδριατικής θα είχαν κάθε δίκιο να νιώθουν παραγκωνισμένοι. Η ακτοπλοία έχει σχεδόν ταυτιστεί με το Αιγαίο, τα μελτέμια, τις σπιάντζες και τις άγονες. Το πρώτο πράγμα που σου έρχεται στο νου όταν λες ποστάλι, είναι το βαπόρι της Πάρου ή της Μυκόνου. Κι ακόμη κι η αρνητική δημοσιότητα, αυτή των καναλιών, που θυμούνται την ακτοπλοία μόνο κάθε Αύγουστο με τις βλάβες και τις καθυστερήσεις, φωτίζει με το κίτρινο φως της μονάχα το Αιγαίο. Η άλλη πλευρά μένει κατά κανόνα στην αφάνεια.

Η ακτοπλοία είναι και παραμένει πάντα πειραιοκεντρική και αιγαιοκεντρική.

Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τους ναυτικούς. Όταν μιλάμε για τους καπετάνιους-θρύλους της ακτοπλοίας, τα ονόματα είναι σχεδόν πάντα του Αιγαίου. Από τον καπτα Γιώργη τον Μπέη, τους Παπαγγελήδες και τον Μιχάλη τον Μπενά, ίσαμε το Μαστροκόλια, τον Τζώρτζη, τον Θηραίο, τον Βάγια, τον Μαμίδη –ονόματα ενδεικτικά επειδή υπάρχει ένα ολόκληρο κομπολόι από εξ ίσου «θρυλικούς» καπετάνιους που είναι αδύνατο να αναφέρω εδώ, κι αν με συγχωρήσει και η νέα γενιά που έχει πραγματικά αστέρια. Εδώ εξαιρείται μιας και μιλάμε για την πιο παλιά φουρνιά. Σπάνια ακούγεται κι ένα όνομα της Αδριατικής, κι αυτό μόνο αν έχει κάνει κι από «εδώ». Ας θυμηθούμε όμως κάποιον. Σπύρος Ραδίτσας της ΕΛΜΕΣ, Γεράσιμος Στανίτσας, Σπύρος Μαντζουράτος, Μάκης Παξιμόνης στους Στρίντζηδες, Μιχά-

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ